

Instytut Pamięci Narodowej - Kraków

<https://krakow.ipn.gov.pl/pl4/aktualnosci/84630,W-Krakowie-pochowano-Attile-Jamrozika-artyste-zwiazanego-z-opozycja.html>
19.04.2024, 22:13

W Krakowie pochowano Attilę Jamrozika, artystę związanego z opozycją

18 grudnia 2019 r. na cmentarzu Salwatorskim pochowano Attilę Jamrozika, artystę plastyka, związanego z opozycją. W latach 1980-1983 prezesa zarządu Okręgu Krakowskiego Związku Polskich Artystów Plastyków, współzałożyciela Komitetu Porozumiewawczego Stowarzyszeń Twórczych i Naukowych, po wprowadzeniu stanu wojennego zaangażowanego w ruch kultury niezależnej.

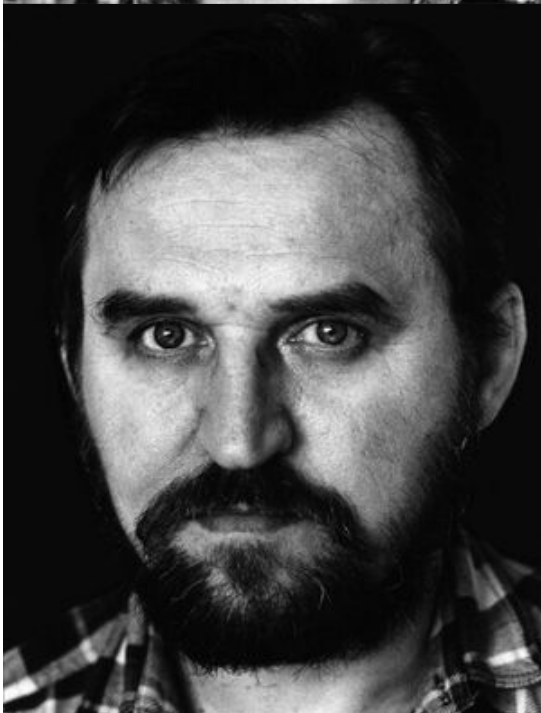
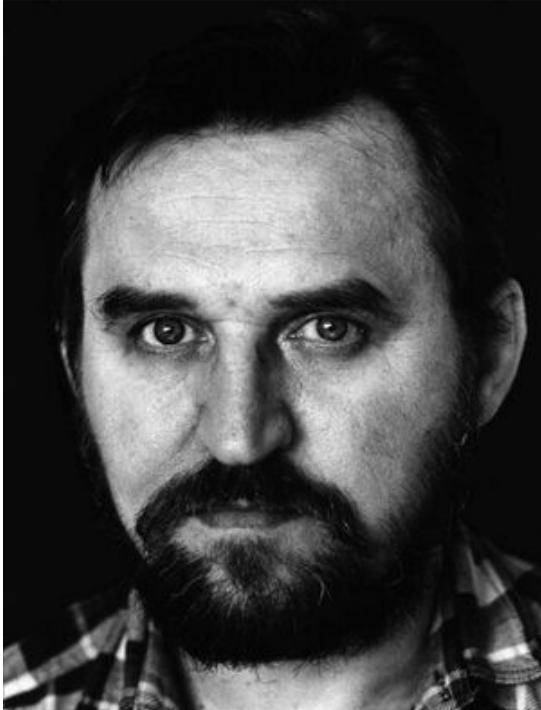

Podczas ceremonii żałobnej, której współprzewodniczył m.in. o. Jerzy Pająk, kapelan

sybiraków i środowisk niepodległościowych, krakowski IPN reprezentowali zastępca dyrektora Oddziału Cecylia Radoń i naczelnik Oddziałowego Biura Upamiętniania Walk i Męczeństwa IPN w Krakowie dr Maciej Korcuć.

Artysta spoczął w rodzinnym grobowcu, w którym został pochowany także jego wuj Kazimierz Kołaczkowski, 22-letni żołnierz krakowskiego Zgrupowania „Żelbet” Armii Krajowej, poległy w sierpniu 1943 r., w trakcie akcji zdobywania broni z niemieckich magazynów wojskowych.

Attila Jamrozik urodził się 24 października 1944 r. w Balatoföldvár na Węgrzech. Po wystąpieniach studenckich w marcu 1968 r. został wydany z krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych. Po interwencji kolegów pozwolono mu ukończyć studia (dyplom w 1971 r.).

Należał do Związku Polskich Artystów Plastyków. Od 10 grudnia 1980 r. do 1 marca 1983 r. pełnił funkcję prezesa zarządu Okręgu Krakowskiego ZPAP. Był współzałożycielem powołanego 16 września 1980 r. Komitetu Porozumiewawczego Stowarzyszeń Twórczych i Naukowych. Uczestniczył także w Kongresie Kultury Polskiej, odbywającym się w dniach 10-13 grudnia 1981 r. w Warszawie. Była to niezależna inicjatywa ludzi kultury związanych z opozycją solidarnościową, przerwana przez wprowadzenie stanu wojennego.

4 stycznia 1982 r. był przesłuchiwany przez SB w związku z listem, który napisał do komitetu partii i wojewody, żądając zwolnienia internowanych kolegów. Od 1982 r. zaangażował się w ruch kultury niezależnej, m.in. współorganizował wystawy. Współpracował z Arcybiskupim Komitetem Pomocy Więzionym i Internowanym w Krakowie. W ramach Komitetu Kultury Niezależnej zajmował się dystrybucją pomocy stypendialnej oraz koordynacją pomocy materialnej i medycznej wśród artystów.

W latach 1984-1989 był członkiem Obywatelskiego Komitetu Ratowania Krakowa, a w latach 1989-1990 – Małopolskiego Komitetu Obywatelskiego „Solidarność”. W 1989 r. przewodniczył pierwszemu zjazdowi reaktywowanego ZPAP. Zasiadał w komisji kultury Rady Miasta Krakowa (1990-1992 i 1994-1998). Przez dwa lata (1996-1998) był członkiem komisji przy prezydencie Krakowa ds. pracowni artystycznych oraz komisji ds. galerii artystycznych.

Wraz z żoną stworzył około stu projektów różnych obiektów użyteczności publicznej, sklepów, banków, muzeów, szpitali, domów wczasowych, mieszkań oraz elementów wyposażenia i scenografii filmowej. Jego dziełem był projekt aranżacji wnętrza szpitala Rehabilitacyjno-Leczniczego Instytutu Pediatrii UJ w Krakowie-Prokocimiu (1979-1988).

Został odznaczony m.in. Srebrnym Krzyżem Zasługi, nadanym przez Rząd RP na uchodźstwie (1989), Złotą Odznaką ZPAP (1990), Krzyżem św. Franciszka oo. Kapucynów w Krakowie (1995), Złotym Medalem Opiekuna Miejsc Pamięci Narodowej (1997), Złotym Krzyżem Zasługi (2000) i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (2016).